

In Orville, Ontario, op 7 februari 1917, wordt Gordon William Ouderkirk geboren. Hij is de zoon van William Henry Ouderkirk en Minnie Dora Ouderkirk, geboren Barrager.

Het gezin is Presbyteriaans en Engelstalig. Behalve Gordon telt het gezin nog twee zonen en vier dochters.

Gordon gaat van school als hij 16 jaar is, hij heeft dan grade 8 afgesloten. Voor sport had hij voor softbal gekozen.

Gordon meldt zich aan voor actieve dienst in Toronto op 25 februari 1943. Hij heeft dan al redelijk levenservaring opgedaan.

Op 19 januari 1938 is hij getrouwd met Carrie Farrell. Hun eerste zoontje, Gordon John, stierf al na zes weken. In 1943 vertelt Gordon dat zij twee kinderen hebben; een dochter van drie jaar en een zoontje dat dan nog geen jaar oud is.

Hij heeft ook bijna tien jaar werkervaring achter de rug. Meer dan vier jaar heeft hij gewerkt bij een metaal-finishing bedrijf; een jaar als machinevoerder aan een stansmachine en hij heeft vier jaar ervaring als timmerman. Zijn laatste werkgever voor zijn aanmelding was Dominion Bridge Co. in Toronto, een bedrijf dat nauw betrokken was bij de oorlogsindustrie.

In de jaren 1940 schakelde de Dominion Bridge Company, met een sterke aanwezigheid in Toronto en Ontario, over op oorlogsproductie. Het bedrijf speelde een cruciale rol in de productie van materialen voor de oorlogsinspanning, waaronder munitie, patroonhulzen en de ondersteuning van de fabricage van vrachtschepen. Het had tijdens de oorlog een divers personeelsbestand in dienst, waaronder vrouwen in technische functies zoals lassen en productie.

Gordon moet ook de gebruikelijke keuringen ondergaan.

Een litteken onder het linkeroog wordt als bijzonder kenmerk genoteerd. Gordon meldt dat hij vaak lage rugpijn heeft, mogelijk speelt de nierfunctie hem parten. Hij heeft daarvoor tabletten. Ook zou hij in het leger graag een taak krijgen die aansluit bij zijn werkervaring.

Verder staan in zijn dossier de gebruikelijke gegevens: 1,65 m groot; 59 kg zwaar en hij heeft bruin haar en bruine ogen. Hij wordt ingeschaald onder A1, fit voor alle diensten. Wel wordt opgemerkt dat, gezien zijn bouw en lichamelijk fitheid, hij misschien minder geschikt is voor gevechtsfuncties.

Gordon begint de basistraining in Brantford en gaat in mei '43 door naar Camp Borden, ook in Ontario.

Hij krijgt in juli een paar weken verlof en keert daarna terug naar Camp Borden. Na een relatief korte opleiding gaat Gordon dan al aan boord van een troepenschip dat hem naar het Verenigd Koninkrijk (VK) brengt. Hier komt hij op 1 september '43 aan.

Na een eerste indeling bij een aanvullingseenheid wordt Gordon in november '43 in de sterkte opgenomen van Royal Regiment of Canada (RRC). Na ruim een half jaar, in juni '44 wordt hij bevorderd tot Lance/Corporal.

De overplaatsing naar het strijdtoneel in West-Europa is dan al aanstaande. Op 6 juli '44 landt het regiment met Gordon op Juno Beach in Normandië.

Op de 14^e juli, bij de gevechten rond de stad Caen, raakt hij gewond. De aard van de verwonding is blijkbaar serieus genoeg om hem naar het VK te evacueren.

Blijkbaar is Gordon ook tijdens het verblijf in het VK wel instaat om geregistreerd te worden als 'onwettig afwezig'. Na de 7^e keer wordt hij teruggezet in rang.

Nadat hij weer fit wordt verklaard gaat Gordon terug naar het strijdtoneel. Op 17 oktober '44 komt hij in België aan, nog steeds ingedeeld bij het RRC.

Eind oktober wordt hij dan ingedeeld bij de Queen's Own Rifles of Canada (QOR).

Opvallend in het dossier van Gordon William Ouderkirk is, dat na de indeling bij de QOR, nog maar één aantekening is te vinden: Killed in Action 16 april 1945.

Toch zal hij bij deze eenheid het een en ander aan acties hebben meegemaakt. De oorlogsdagboeken van de QOR geven wat meer informatie.

Het regiment maakte zich op voor acties om de haven van Antwerpen vrij te maken, "Operatie Switchback". Dit was de opdracht van generaal Eisenhower aan Veldmaarschalk Montgomery na het deels mislukken van Operatie Market-Garden.

Op 10 oktober 1944 kwam het regiment in beweging. Het begon aan een opmars naar Sluiskil in Zeeuws-Vlaanderen. In Zuidwest-Nederland zou de QOR een zware tol betalen. Aan deze troepenbeweging in de tweede helft van oktober 1944 moet Gordon deelgenomen hebben.

Op 3 november 1944 was Westkapelle bereikt. De QOR kregen even rust, ze gingen naar Ledeburg, een wijk van Gent. Daar zouden ze tot 8 november 1944 blijven.

Half november 1944 werden ze verplaatst naar de omgeving Berg en Dal.

De dagboeken beginnen vrijwel elke dag met: bewolkt-koud-mistig-nachtvorst. De weersomstandigheden waren ronduit slecht.

De wintermaanden worden vaak als relatief rustig omschreven, de Canadezen bewaken het zgn. Maastricht aan de Nederlandse zijde.

Toch worden dagelijks patrouilles gelopen.

De Canadezen verloren tussen half november '44 en februari '45, (start van het Rijnlandoffensief, meer dan 50 manschappen.

Na het grotendeels mislukken van operatie Market Garden werd in de winter van 1944/1945 in het Rijk van Nijmegen een

enorme Canadees/Britse troepenmacht opgebouwd. Circa 400.000 man en bijna 35.000 voertuigen. In de buurt van Roermond verzamelde zich een vergelijkbare Amerikaanse troepenmacht. Het doel is de Duitse eenheden terug te dringen tot achter de Rijn.

Op 8 februari 1945 zetten de Canadezen en Britten met operatie "Veritable" hun aanval in. Ze stuiten in het Reichswald op hevig verzet. Het wordt de bloedigste veldslag ooit op Duits grondgebied. Op 10 maart is de westelijke Rijnsoever vrijwel gezuiverd van Duitse troepen.

Properly dressed for the occasion, the Queen's Own Rifles move out on patrol from the Nijmegen salient, January 22, 1945. (B.J. Gloster, National Archives of Canada, PA-114073)

Na de start van Operatie Veritable betrekken de QOR op 9 februari 1945 verdedigende posities in en rond Millingen aan de Rijn. Daar blijven ze tot de oversteek over Rijn door de geallieerden is gerealiseerd.

Gordon moet deze acties zonder grote problemen hebben doorstaan. In zijn dossier staat in elk geval geen aantekening daaromtrent. Tot die laatste vermelding: Killed in Action 16 april 1945.

Waar waren de QOR in Nederland gedurende april '45? Ze vochten bij Laagkeppel van 3 t/m 5 april '45; bij Deventer van 9 t/m 11 april '45 en van 16 t/m 18 april '45 bij Wons en Witmarsum in Friesland.

De Canadezen wilden voorkomen dat de Duitsers zich, via de Afsluitdijk, in Noord-Holland verder versterkten. Daarom zetten zij vanaf 16 april '45 de aanval in op de Kop van de Afsluitdijk.

De infanterie van QOR was één van de eenheden die hierbij betrokken was.

Vanuit Bolsward vertrokken zij richting Afsluitdijk.

Zoals gebruikelijk bij een opmars vormden de brencarriers de spits.

De Duitsers hadden zwaar geschut opgesteld en zij lieten de Canadezen vrij dichtbij komen voor ze het vuur openden.

De voorste carrier werd direct getroffen en alle vijf inzittenden werden op slag gedood. Eén van hen was Rifleman Gordon William Ouderkirk..

Hij kreeg een tijdelijk graf op de Algemene Begraafplaats in Sneek.

Zijn uiteindelijke rustplaats, op 26 maart 1946, kreeg hij op de CWGC Canadese Begraafplaats in Holten. De grafreferentie is: 12-D-12.

Toegekend werden hem:

1939-1945 Star; France-Germany Star; Defence Medal; War Medal 1939-1945 en de Canadian Volunteer Service Medal met gesp.

Bronnen:

www.cwgc.org; www.ancestry.com; www.canada.ca/library-archives; wikipedia, project '44, dagboeken Queen's Own Rifles of Canada

Zijn familie liet de volgende tekst op zijn grafsteen plaatsen:

The Lord gave
and the Lord hath taken away
blessed be the name of the Lord.

De Heer gaf
en de Heer heeft genomen.
Gezegend is de naam van de Heer.

*De gevechten bij Wons en Pingjum waren de laatste waar soldaten van de Queen's Own Rifles of Canada in Nederland sneuvelden.
Het was daarom de expliciete wens van de veteranen van het regiment om in Wons hun monument te plaatsen.*

Op deze Honour Roll staan de namen van hun kameraden die vanaf D-Day tot de bevrijding het leven lieten. Tijdens de Tweede Wereldoorlog leed The Queen's Own Rifles of Canada (QOR) aanzienlijke verliezen: 463 leden sneuvelden en bijna 900 raakten gewond.

Monument Wons © Wouter Gerbscheid